

Seran Demiral

Hatırla

 tudem

Hatırla

Seran Demiral

HATIRLA

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Seran Demiral
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Irmak Ertaş
KAPAK RESMİ: Gizem Malkoç
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-267-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Hatırla

Seran Demiral

Seran Demiral

1989 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. 2007'de Kadıköy Anadolu Lisesi'nden, 2011'de Mimar Sinan Üniversitesi Mimarlık bölümünden mezun oldu. 2005'te *Münzevi*, 2007'de *Hissizleşme* isimli fantazy romanları yayımlandı. *Peki ama ben kimim?*, *Okulda ne işim var?*, *Nasıl yapalım?* ve *Dünyayı neden değiştirmeliyiz?* isimlerini taşıyan

kitaplardan oluşan, genç okurlara yönelik "Filozof Çocuklar Kulübü" serisi ve görme engelli gençlerin hayatını konu eden *Parmak Uçları* isimli eserleri yayımlandı. Aynı zamanda bilimkurgu ve distopya gibi türlerde yazmayı sürdüren Demiral'ın *Hayat Üretim Merkezi* isminde bir bilimkurgu romanı ve çeşitli antolojilerde yayımlanmış öyküleri vardır. Kurgu yazarlığının yanı sıra, Mimar Sinan Üniversitesi Sosyoloji bölümünde doktora eğitimine devam etmekte, yaşamını çocuklarla güzelleştirmekte ve başka hayatların olanaklarını çocuklarla aramaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Parmak Uçları (roman)

Likya'nın Şarkısı (roman)

Hatırla (roman)

Bölümler

1	Yabancılarla Konuşma	7
2	Kendime Yabancı	30
3	Tanıştığıma Memnun Oldum.....	42
4	Kimliğimin Peşinde.....	70
5	En İyisi Susmak.....	88
6	Yeni Hatıralara.....	105
7	Neler Olduğunu Anlatacağım.....	127
8	'Yapmamayı Tercih Ederim'.....	141
	Sonsöz	157

1

Yabancılarla Konuşma

“Günaydın. Bugün nasıl hissediyorsun?”

Düşündüm: Nasıl hissediyordum? Emin değilim.

Bir şey hissediyor muyum, ondan da emin değilim.

Sanki bütün sınırlarım alınmış, bedenimin tek bir hücre-sinde his sayılabilecek şey kalmamış gibi.

Bunu söylemeli miyim? Hissetmiyorum desem, her şeyi itiraf etsem...

“Daha iyi görünüyorsun.”

Ben bir cevap veremeyince, karşımdaki kadın kendi kendine yorum yapmıştı.

Bu kadını tanıyordum. Birkaç gündür odaya gidip geliyor, bana nasıl olduğumu soruyordu. Ona şimdiye kadar cevap verdim mi hatırlamıyorum.

Hatırladığım...

Hatırladığım tek şey...

Hiçbir şey hatırlamadığımı fark ettiğim ilk andı.

Sadece hatırlamamakla kalsa iyi, hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Neredeyim, kimim, karşımdaki kadın kim, neden durmadan konuşuyor?

Ben ona karşılık vermedikçe, inadına kendi kendisine konuşup duruyor sanki. Söylediği kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor. Hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum... Başka bir dilde mi konuşuyor, yoksa bütün o cümleleri, ardı ardına anlamsız heceler sıralayarak mı kuruyor?

Kapı açılıyor ardından, içeriye beyaz önlüklü birisi giriyor. Hastane odasında olduğum çıkarımını yapıyorum ama bunu nereden biliyorum ki? Beyaz önlüklü bir insanın tıp doktoru olabileceğini, ancak bir hastanenin koridorlarında bu şekilde gezebileceğini, yattığım yerin bir hastane yatağı olduğunu... Buna gerçekten yatak mı deniyor, yoksa bu kelimeyi şu an kendim uydurmuş olabilir miyim?

Düşüncelerim böyle akıp gidiyordu. Düşünebiliyordum, evet ama hiçbir şey bildiğim yoktu sanki. Tek bildiğim beynimin boş bir kutu gibi olduğu; içinde hiçbir şeyin olmadığı bir kutu. Birisi için alınmış hediyenin, kendisine kıyasla son derece değersiz olan kutusu... Hediyeye içinden çıkarıldıktan sonra, bir yere bırakılıp unutulmuş, aslında tek başına hiçbir değeri olmayan bir kutu. Bu benzetme mantıklı geliyordu. Çünkü bir zamanlar bir hayatım vardı, diye düşünüyorum. Değerli olan, birileri için önemli hatıralarla dolu...

Elimde ne var, bir bakayım:

Bir hastane odasında, karşımda tanımadığım iki insanla beraberim. Bu insanlardan birisi belli ki doktor ve yatakta

yatan kişi ben olduğuma göre, diğer kişiyle konuştukları Şeyler benim hakkımda olmalı. Doktor olan kadın, muhtemelen benim yakınım olan öteki kadına bilgi veriyor.

Gayet mantıklı. Her Şey tamam.

Fakat kendi sırrımı çözmüş değilim henüz. Ne oldu da buradayım ve neden aklım sünger gibi?

Karşımdaki kadının konuşmalarından, içinde bulunduğum durumun aslını astarını anlamaya çalışıyordum:

“Doktor hanımı duydun mu? Yakında yemek yemeye başlayabileceksin. Ne kadar iştahlı olduğunu hatırlasana. Midye dolma rekorundan övünerek bahseden bir oburdun sen! Böyle haftalardır serumla beslenmen... Ah be canım.”

Demek oburdum. Kendim hakkında öğrendiğim ilk Őeyden pek hoşlanmadığımı söylemem lazım. Acaba bu oburluk, görüntüme nasıl yansiyordu? Yiyip yiyip kilo almayan sıska ve gıcık tip miydim; yoksa müthiş bir Őiřko mu? Bunu anlamak için aynaya ihtiyaım yoktu herhalde. Őöyle bir yorganı kaldırıp kendime göz gezdirebilirdim. Organlarımmın yerinde olup olmadığını anlamak için de müthiş bir firsattı bu.

Böylece ilk hareket denememi yaptım. Elimle yorganı tuttum. Elim çalışıyordu, elimi ve kolumu görebiliyor (ok tombik sayılmazdı) ve hareket ettiriyordum. Ama bu hareketi yapan kişi gibi hissetmiyorum. Ya kol bana ait olmadığı için hissetmiyorum ya da bana ait kolu bir başkası tutup hareket ettirdiği için... Of, her Şey ne kadar karmaşık geliyor.

Sinirlerim bozuldu. Sinirlerim o kadar çok bozuldu ki, ağladım. Gözyaşlarımı hissetmek için elimi yüzüme götürdüm. Bir yüzüm vardı. Gözlerim, gözyaşlarım, ağzım. Hıçkırıklarım ve sesim vardı. Her ne kadar çıkardığım ilk sesler ağlama sesi olsa da...

Yeniden doğmuş bir bebekten farksız olduğumu düşündüğüm ilk andı; hafızamın yerinde durmadığını anladıktan tahminen on beş dakika sonrası.

Bedenimle ilgili şeyleri de, yavaş yavaş ve en başından öğrenecektim. Belli ki hareketsiz geçirdiğim haftalar, her şeyi yavaşlatmıştı. Konuşmak, yürümek, kolumu kıpırdatmak, kıpırdayan yerlerimi hissetmek... Herkesin kendiliğinden, hiç düşünmeden yaptığı şeylerin her biri benim için müt-hiş zorlu olacaktı. Yeni hayatıma gözlerimi açtığım ilk gün öğrendiklerim, diğer bir deyişle, yüzleştiklerim bunlardı.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim ama beni tanıdığı belli olan kadının yanımda olmasına seviniyordum.

“Ağlama tatlım, sana yardım edeceğim. Elimden geleni yapacağım. Hep yanıdayım. Unuttun mu, biz ikimiz birbirimize yeteriz, böyle demez miydin?”

Der miydim? Bilmiyorum ki. Öyle diyorsa öyledir, diye düşündüm. Beni iyi tanıdığına emindim. Baksanıza; oburluğumu, midye delisi olduğumu biliyor, hakkımda yorumlar yapıyor, bir şeyleri hatırlayıp hatırlamadığımı soruyor... Yanımda olacağını söylüyor. Eh, kabul edelim, büyük ihtimalle bu kadın, annem.

Anneliğın ne olduğunu biliyor, hatırlıyorum; bu güzel. Ama kendi anneme dair bilgim sıfır. Nerede doğdum, kimin çocuğuyum, bir babam da var mı etrafta, bunları bilmiyorum. Neyse bakalım. Beni seven bir kadının himayesindeyim. Yemeye içmeye başlayacağıma göre, iyileşiyorum. Başıma ne geldiyse, geçip gitmiş belli ki. Her şey yolunda. İlk şokun ardından derin bir nefes, biraz mantıklı düşünme süreci; sonra ikinci şokun ardından kısa bir gözyaşı döküş – ve tamam işte. Her şey yolunda. Madem öyle, soru sorma sırası bende.

“A-an...”

‘Anne’ diyerek başlamak istedim ama olmadı. Tanımadığım bir kadına öyle hemen anne diyemedim ki. Hem henüz annem olup olmadığı kesin değildi. Belki gerçekten teyzem veya ablamdı. Hatta beni evlat edinmiş birisi ya da bana yardımcı olan bir belletmen olabilirdi. Bunca şeyi bilirken, kendi durumumu bu kadar iyi değerlendirirken; özel hayatımla ilgili, gerçek benliğimle ilgili hiçbir fikrim olmaması şaşılacak şeydi doğrusu. Bir sürü bilgim vardı ama bunların hiçbirisi bana ait bilgiler değildi.

İnsanların hafızalarını kaybetme biçimleri üzerine internette kısa bir araştırma yapsam iyi olacaktı. Kendim üzerine yapmaya çalıştığım araştırma ise ‘anne’ ile şekilleniyordu bu sırada. Ben söylemeden o aklımdan geçirdiğim kelimeyi duymuş gibiydi. Hiç de şaşırmamıştı kendisine anne dememe veya demeye çalışmama. Ne de olsa benim için imkânsız olan şey, ona göre normaldi. Ona anne

diyememem yüzünden hayal kırıklığına uğrayacaktı muhtemelen. En azından şimdilik dediğimi sanmış, kelimeyi kendi kafasında tamamlamıştı ve keyifle, gülümseyerek konuşabiliyordu:

“Söyle, annesinin güzeli.”

Hiç değilse annem olduğu ispatlanmış oldu. Birde bir. Tabii bu bir komplo değilse; karşımdaki kötü niyetli yaratık, annem yerine geçmek için hafızamın eksikliğinden yararlanmıyorsa... Geçmişte nasıldım bilmiyorum gerçi ama hafızamın kaybı, hayal gücümden bir şey eksiltmemiş gibiydi. Tersi de mümkündü elbette; hafızamın yokluğu hayal gücüme yaramış olabilirdi.

Sorabileceğim en mantıklı şeyi sormaya çalıştım:

“Bana ne oldu?”

Kendimce mantıklı bir şey sormuştum ama belli ki pek duymak istenecek türden bir soru değildi bu. Karşımdaki kadının yüz ifadesinin tamamen değişmesi nedeniyle böyle yorum yapıyordum. Daha birkaç saniye öncesinde, ‘annesinin kuzusu’ şeklinde sevgisi ağzından fıskırırçasına konuşan kadının yüzünde, şimdi acı dolu bir ifade belirmişti. Ses tonu da buna bağlı olarak değişti. Bir oyun veya filmde olsa, bu performansın önünde saygıyla eğilirdi insan. Duygusunu, tavrını resmen jet hızıyla değiştirmişti. Bir anda bambaşka bir insana dönüşüvermişti. Sanırım, gerçek hayatta olduğumuzdan bu kadar gerçekçiydi.

Alçalmış ses tonuyla, ciddiyetle kısacık bir soru sordu:

“Hatırlamıyor musun?”

Açıkçası bu kadar kısa bir karşılık beklememiştim. Demek ki tavriyla beraber, konuşma şekli de değişmişti. Uza-yıp giden cümlelerin, gevezeliğin yerini, gerektiği kadar uzunlukta, yüksek ciddiyette konuşmalar almıştı. İkinci bir cümle kurması için tepki vermem gerektiğini anladım. Ama konuşacak halde hissetmiyordum. Ağzımdan şimdiye kadar birkaç kelimenin çıkması bile yorulmama neden olmuştu. Kol kaslarım gibi, çene kaslarım da uzun zamandır çalışmamış olmalıydı.

Konuşmak yerine, başımı hayır anlamında iki yana salladım. Bunun mantıksızlığını, ancak yaptıktan sonra fark ettim. Uzun zamandır yerinden oynamamış kafamdan katar kutur sesler gelmişti. Korkunç haldeydim, paslanmış bir makineden farksızdım.

Az önce sorduğu soruyu, sınırlarını çizerek, evet-hayır ile geçiştirilemez halde yeniden sordu:

“Ne kadarını hatırlıyorsun?”

Bense tam bir karşılık veremedim:

“Hiç.”

Diyebildiğim bundan ibaretti. Küçücük bir kelime, üç harf tek heceden oluşan küçücük bir kelime ve koca bir hiç. Hıçkırık gibi, küçücük bir tepki ama içinde bir dünya var! Bir dünya dolusu boşluk! Bomboş bir kafa, beden, ruh... Boş kutuya dönüş.

Bu ‘hiç’ten sonra kendimden geçmişim.

Gözlerimi açtığımda başımda iki kadını birden gördüm.
Annem olan ve doktor olan...

“Şimdi nasılsın bakalım?”

Başa dönüyorduk. Bana sürekli nasıl olduğumu sorup sorup cevap alamıyorlardı. Bu defa cevap verdim:

“Kötü. Bomboş. Sünger gibi.”

“Harika!”

Doktor öyle rahatlıkla ve içten bir biçimde bu tuhaf tepkiyi vermişti ki, annem olan bir anda öfkeyle yüzünü ona çevirdi. İfadesindeki ‘ne saçmalyorsun sen’ kelimelerini seçebiliyordum. Doktor da durumun farkında olmalıydı ki, ciddileşerek kendisini topladı, açıklama yapmaya çalıştı:

“Yani duygularını bu kadar bilinçli bir şekilde ifade etmesinin harika olduğunu kastettim. Kullandığı metafor¹ baksanıza: sünger. Bence kızınızın, yaşının ötesinde bir ifade kabiliyeti var, tıpkı yetişkin bir insan gibi. Zihinsel hiçbir sorunu olmadığını zaten yaptığımız testlerden biliyorduk. Bu da ilk canlı ispatı oldu. Tebrik ederim Sezen Hanım, sayenizde, bu sürecin sonuna kolayca geldik.”

O kadar uzun konuşmuştu ki, aklım allak bullak olmuştu. Netafor (metaforun ne demek olduğunu o sırada bilmediğimden, kendisi benim için ne’tafordu), kabiliyet (vay, bunun iltifat olduğunu anlayabiliyordum), testler (kendimi denek olarak hissetmem kötü tabii), süreç... Ben bu karma-

1 Kısaca ‘benzetme’ ile yapılan söz sanatı olan metaforun, Yunanca kökeni ‘taşımak’ anlamına geliyor. Yani metafor, bir kelimenin anlamının bir başka şeye taşınması demek. Benim kendimi ‘sünger gibi’ hissettiğim durumda sünger, zavallı halimi taşıdığım metaforun ta kendisi oluyor.

şık denklemi çözmeyi biraz ertelemeye karar verdim. Çünkü annem olan kişi, doktora hayretle bir şeyler sormaya başlamıştı:

“Sürecin sonu? İyi ama kızım iyileşmedi ki! Görmüyor musunuz, hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor, bir anda bilincini kaybedip bayılıyor, gözünü açınca da kötü hissettiğini söylüyor... Hiçbir şey yapmayacak mısınız? Böylece ‘sürecin sonuna’ mı gelmiş olacağız?”

‘Sürecin sonu’ derken doktorun sesini taklit eder gibi yapmıştı; komikti, kendimi tutamayıp güldüm. Bir anda ikisinin de dikkatini dağıtmıştım sanırım. Önce neden güldüğümü sorarcasına bakarken, bir anda bana katıldılar. Kıkırdıyorduk. İnsanlar saçma durumlarda kıkırdayabiliyordu. Bildiğim dünyadan farksız bir yerdeydim. Nereden bildiğimi bilmediğim bir hayattan...

Kıkırdamanın sonunda sözü ilk alan doktor oldu. Annem olanı ikna etmesi gerekiyordu sonuçta. Belli ki bugün yarın hastaneden çıkacaktım. Bu arada etrafta bir ‘baba’ gözükmemesi, annemle ikimizin birlikte yaşadığını, başka kimsemiz olmadığını düşünmeme yol açmıştı. Haklı mıydım, bakalım...

“Sezen Hanım...”

Doktorun es verip soluklanışında, annem olanın isminden hoşlandığımı düşündüm: Sezen.

Peki... benim adım neydi? Bunu bilmiyordum. Kendi ismimden önce başka birinin ismini öğrenmiştim. Yabancı bir kadının isminin Sezen olduğunu biliyor, lanet olası

kendi adımı hatırlamıyordum. Kızım demişti, tatlım demişti ama bana isimle seslenmemişi.

Hafızamı kaybettiğimi bile bile, nasıl olur da isimle seslenmezdi! Belki de hatırlamamı istemiyordu. Aklıma kötü ihtimaller üşüşmüştü yine. Karşımdaki kötücül yaratıkların anne-doktor kılıklarına bürünüp bana bir mizansen² hazırladıkları, aslında hafızamı alıp bir yere saklamış oldukları...

Peki, neden benimle uğraşsınları ki? Kimdim ben?

“Kimim ben?”

Bağırılmışım. Kontrolden çıkıp haykırdığım anda, anem olanın, “Yeni bir nöbet geliyor işte, bu halde hiçbir yere gidemeyiz!” diye isyan ettiğini duydum. Farkında değildim ama yatakta hareket ediyor olmalıydım. Çünkü beni durdurmaya çalışıyorlardı. Belki de... Kendimi hissetmediğim için hareket edemediğimi sanıyor olabilir miydim? Doktorun “Ne kadar da güçlü kasları var!” cümlesi bunu anlatıyordu sanki. Neyse, en azından bedenim, hafızamdan güçlüydü. Belki bu bir işe yarardı.

Ne kadar çırpındığımı bilmiyorum ama bir düşüş ânı daha yaşadığım kesindi. Sonradan öğrendiğime göre, doktor benimle başa çıkamayacağını anlayınca acil durum düğmesine basmış, bunun üzerine hemşire gelip bana iğne yapmış, aldığım uyutucu ilaçla mışıl mışıl uykuya düşmüştüm...

2 Mizansen kelimesinin aslı Fransızca kökenli tiyatro terimi ‘mise en scene’, yani ‘sahneye koymak.’ Günlük hayatta ‘mizansen hazırlamak/anlatmak/yapmak’ dendiğinde bir tiyatro sahnesinin bütün detaylarıyla karşımızda olduğu anlatılır. Benim içine düştüğüm durum, gerçek hayattan çok bir tiyatro sahnesini andırıyor. Anem ve doktor profesyonel oyuncular olarak karşımda duruyor, bana da bu talihsiz rol düşmüş, hastane dekorunda hafızamın yerini tespit etmeye çalışıyorum.

Hatırla

“Bir insan hiçbir hatırası olmadığına yine aynı kişi olur mu? İnsan kim olduğuna nasıl karar verir? Seni ‘sen’ yapan şey nedir?”
Bu soruları hiç düşünmediysen şanslısın. Kim olduğundan eminsin demektir. Anı, senin kadar şanslı değildi. Kim olduğunu keşfetmesi gerekiyordu. Hatırlamak, onun için kimliğine kavuşmak demektir.

Hatırla, hafızasını kaybetmiş bir kızın hayatını yeniden keşif süreci üzerinden insan ilişkilerine, önyargılara ve hayatı yeniden kurmaya dair çok katmanlı bir roman.

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) tudemyayıngrubu

ISBN 978-605-285-267-5

9 786052 852675